

Aan het werk met ...

Tekst, Betty van Wijngaarden - Fotografie, Jan Anne Nyholt

Inhoud:

Femke van Putten (29).....	2
Natasja Reitmaier (28).....	2
Alwin van Deutekom (28)	3
Pietjan Hooijmans (29)	4
Rally Hoen (57)	5
Kor de Vries (38)	5
Marieke Lussenburg (25).....	6
Monique Dieleman (21)	7
Marcel van Helden (32)	8
Christien Waldman(52).....	9
Annemarie den Boer (22)	9

Femke van Putten (29)

Mobiel

“Sinds een maand werk ik als communicatiespecialist bij Vodafone in Maastricht. Voorheen woonde en werkte ik in Delft, maar vanwege de liefde ben ik verhuisd naar Sittard. Voor mijn vriend was het moeilijker om een nieuwe baan te vinden dan voor mij. Het samenwonen bevalt heel goed. Ik geniet er helemaal van als hij al heeft gekookt als ik na het werk thuiskom.”

Opstarten

“Op werkdagen gaat mijn wekker om kwart over zes. Rond halfacht stap ik in de auto. Vlak daarvoor spuit ik insuline. Mijn brood eet ik in de auto tijdens de file. Sinds maart 2003 heb ik diabetes. Daarvóór ontbeet ik nooit. Even na achten ben ik op kantoor. Het is dan nog rustig, zodat ik klussen kan doen waar ik overdag niet toekom. E-mailen, op intranet kijken of aantekeningen van een vergadering uitwerken. We werken in een grote kantoortuin. Overdag is het daardoor soms wat druk en rumoerig.”

Deadlines

“Ik help onder andere dealers met de inrichting van hun winkel of beursstand, met folders, bij sponsoring, enzovoort. Het is een hectische baan. Zo belde gisteren een accountmanager; of we haar beursstand nog even binnen drie werkdagen konden inrichten. Vervolgens heb ik nog zoveel mogelijk geregeld. Ik vind het een kick als het me tóch lukt om zo'n krappe deadline te halen.”

Collega's

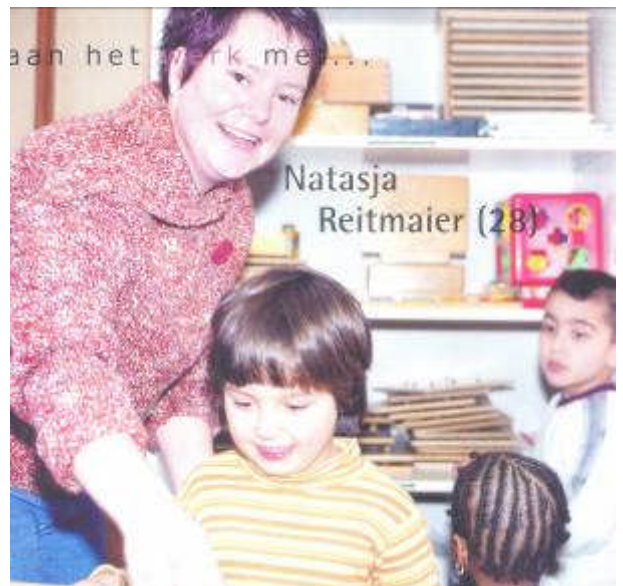
“Tijdens mijn sollicitatie heb ik niet verteld dat ik diabetes heb, het is me ook niet gevraagd. Meestal heb ik er weinig last van. Als het erg druk is, spuit ik wat minder insuline. 's Avonds doe ik dan rustig aan. In de haast heb ik een keer mijn spuit op het toilet laten liggen. De collega die hem vond, keek raar op. Tot ik uitlegde dat ik diabetes had. Collega's heb ik uitgelegd wat te doen bij een hypo. Al kan ik me niet voorstellen dat ze me ooit moeten helpen; een hypo voel ik ruim van tevoren aankomen.”

Diabc, februari 2004, jaargang 58, nummer 2 – pg. 33

Natasja Reitmaier (28)

Werken met kinderen

“Ik werk nu zes jaar als leidster van een kinderdagverblijf, waarvan de laatste twee jaar bij de peutergroep van Anansi in Zaandam. Ik heb bewust voor dit werk gekozen. In 1996 werd diabetes geconstateerd, en kort daarvoor had ik mijn moeder verloren. Dat deed me nadenken over wat ik belangrijk vind in het leven. Werken met kinderen leek me altijd al mooi. Daarom ben ik de verkorte opleiding kinderopvang gaan doen.”

Op de fiets

“Ik sta om half acht op, spuit insuline en eet wat. Rond half negen stap ik op de fiets. Bij slecht weer neem ik de bus. Om negen uur ben ik op het werk. De meeste kindjes zijn dan al opgevangen door de vroege dienst. Op Anansi zitten veel kinderen van allochtone afkomst. Sommigen praten thuis alleen Turks. Bij ons moeten ze Nederlands praten. Het werk is best inspannend, maar tegelijk ook zó dankbaar. Alle aandacht en liefde krijg je weer van ze terug.”

Rust en regelmaat

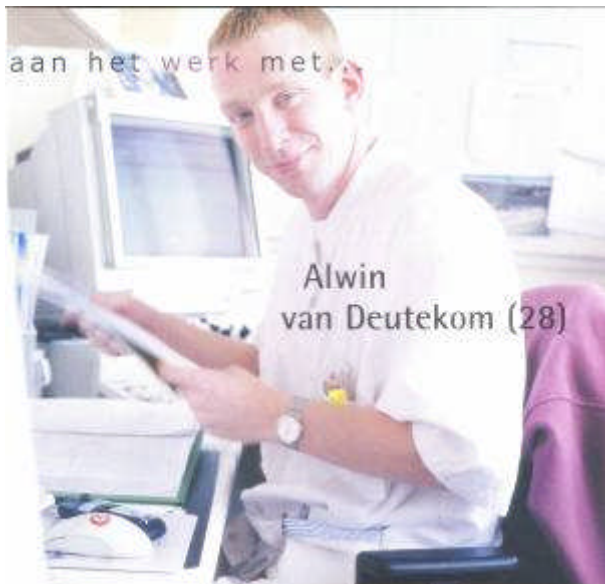
“Mijn werk gaat goed samen met mijn diabetes. We hebben een duidelijke dagindeling. Dat is goed voor de kinderen, maar ook voor mij. Om kwart over negen een crackertje eten met de kinderen, en om twaalf uur een broodje. Daarna gaan de allerkleinsten slapen. Om drie uur halen we ze uit bed en eten we fruit. Om vijf uur nog een soepstengel, en om zes uur ga ik naar huis. Vaak staat mijn man dan al te koken.”

Openheid

“Een andere collega heeft óók diabetes, dus hoefde ik niet zoveel uit te leggen. Collega's die meer willen weten, vragen dat gewoon aan me. Als door drukte pauzeren erbij inschiet, krijg ik soms een hypo. Maar met even rusten en wat eten is dat opgelost. Naar de kinderen ben ik open over mijn diabetes. Ik prik waar ze bij zijn, al ga ik wel apart zitten. In begrijpelijke taal heb ik uitgelegd wat ik mankeer. En dat accepteren ze. Nu zeggen ze zelf: Natasja moet een prikje, anders wordt ze ziek.”

Diabc, maart 2004, jaargang 58, nummer 3 – pg. 15

Alwin van Deutekom (28)

Carrièreswitch

“Eigenlijk ben ik opgeleid tot loodgieter. Door vrijwilligerswerk voor het Rode Kruis ontdekte ik dat mijn hart bij de gezondheidszorg ligt. Ik heb toen de opleiding voor verzorgenden gedaan. Nu werk ik alweer vijf jaar als verpleegkundig teamleider van een verpleeghuisafdeling in Tiel. En daar heb ik nog geen dag spijt van! Daarnaast volg ik een HBO-managementopleiding.”

Verzorging

“Mijn werkdagen beginnen om zeven uur 's morgens met werkoverleg. Onze verpleegafdeling is een tussenstation voor mensen die uit het ziekenhuis komen, maar niet meer thuis kunnen wonen. Tot mijn taken hoort onder meer de begeleiding van patiënten

naar een nieuwe, definitieve woonplek. Verder maak ik werkroosters, heb ik overleg met de verschillende zorgverleners op onze afdeling en begeleid ik stagiairs. Maar ik help ook met de dagelijkse verzorging van patiënten.”

Vergadering geschorst

“Tijdens mijn sollicitatie heb ik gelijk verteld dat ik diabetes heb. Na twaalf jaar ga ik er goed mee om. In mijn werk komt het zelfs van pas. Soms overlegt een arts met me over bijstelling van de

insuline van een patiënt. Door alle drukte ben ik wel eens vergeten op tijd te eten. Tijdens een vergadering merkte ik dat ik onzin uitkraamde. Ik laste gelijk een koffiepauze in en ging wat eten. Mijn collega's begripen dan wel waarom."

Einde werktijd

"Mentaal en fysiek is het zwaar werk. Je ontmoet mensen die een hersenbloeding of een zwaar ongeluk hebben gehad. Soms al op jonge leeftijd. Sommigen overlijden. Dat gaat je niet in de koude kleren zitten. Toch is het bevredigend werk. Bijvoorbeeld als patiënten een nieuwe weg in hun leven vinden, ondanks hun handicap. Om halfvier eindigt mijn werktijd, maar ik ga meestal pas na vieren naar huis. Daar gaat mijn aandacht naar mijn zoon en dochter van vier en twee."

Diabc, april 2004, jaargang 58, nummer 4 – pg. 31

Pietjan Hooijmans (29)

Werkplezier

"Met allerlei soorten mensen omgaan vind ik leuk. Daarnaast vind ik architectuur en bouwkunde interessant, dus was de makelaardij een logische keus. Ik doe dit nu tweeënehalf jaar, het laatste jaar bij een makelaar in Katwijk. Ik heb leuke collega's; overwegend jongeren, prettige sfeer. En dat bepaalt minstens de helft van mijn werkplezier. Ik ga er open mee om. Mijn collega's zijn er heel nuchter onder, vinden het vervelend voor me."

Op pad in de Smart

"'s Morgens sta ik rond acht uur op. Eerst rustig journaal kijken, insuline spuiten en wat eten. Om kwart voor negen stap ik in mijn Smart. Binnen tien minuten ben ik op mijn werk. Mijn werkdagen zijn heerlijk afwisselend. Soms op kantoor, maar ook veel afspraken buiten de deur. Taxaties, en ondersteuning van cliënten bij verkoop en aankoop van huizen. Ik zie veel huizen van binnen. Daarbij doe ik leuke ideeën op, ook voor mijn eigen woning. Soms adviseer ik ook cliënten met verbouwplannen."

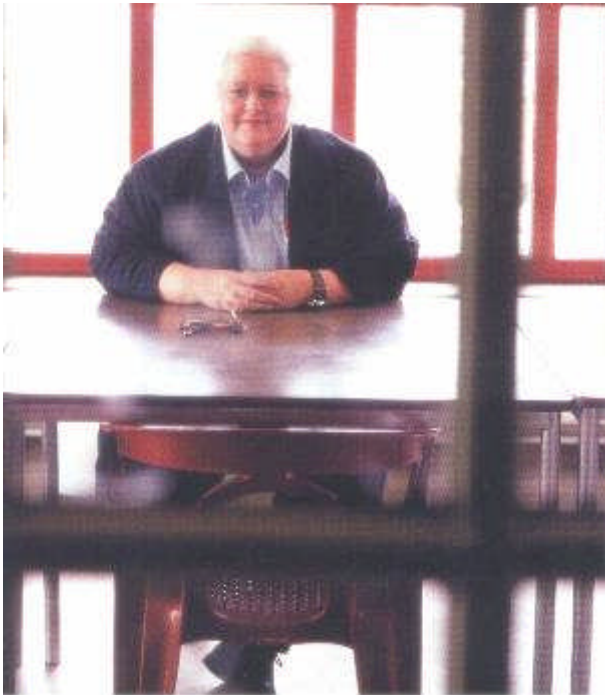
Fit aan het werk

"Vorig jaar dronk ik veel water, viel steeds meer af, en stortte 's avonds doodmoe op de bank. Mijn buurman zei dat het wel eens diabetes kon zijn. Hij had gelijk! Daarnaast had ik een extreem hoog cholesterolgehalte - een familiekwaal. Nu ik twee keer per dag insuline spuit, voel ik me veel fitter. Op drukke dagen controleer ik minder vaak. Maar eigenlijk gaat het goed. Soms voel ik een hypo aankomen, maar ik heb altijd een crackertje of sportdrink bij me. Van stress heb ik geen last."

Adviseur

"Als makelaar maak je van alles mee. Mensen die gaan scheiden, grote gezinnen in piepkleine huisjes, kleinkinderen die het huis van hun oma moeten verkopen. Onlangs heb ik een huis getaxeerd. Daarna maakte ik nog even een praatje met de bewoners. Zij vertelden dat hun hond zoveel drinkt. Zelfs 's nachts maakt hij ze wakker voor een bakje water. Ik adviseerde ze om naar de dierenarts te gaan. Misschien is het diabetes."

Rally Hoen (57)

Sleutelbos

“Ik werk nu zeventien jaar als bewaarster in de mannenbajes van Maastricht. Fysiek is het niet zwaar, mentaal wel. Je bent voortdurend alert: zijn er spanningen of kan een situatie uit de hand lopen? Ook let ik scherp op mijn sleutelbos, want die mag niet in verkeerde handen vallen. Die alertheid is bijna niet meer af te leren. Zelfs tijdens het winkelen met mijn zus let ik op tasjesdieven!”

Meelevend maar streng

“Ik draai afwisselend vroege en late diensten. Nachtdiensten doe ik sinds mijn 55e niet meer; daardoor raakte ik vaak ontregeld. Op een werkdag begeleid ik gedetineerden van en naar verschillende activiteiten en houd ik toezicht: in de recreatiezaal, buiten tijdens het luchten of naar de arbeidszaal. Tussendoor worden ze steeds in hun cel opgesloten. Soms bied je gedetineerden een luisterend oor, leef je

met ze mee. Maar uiteindelijk ben je hun cipier. Je moet streng kunnen zijn. Als je er niet tegen kunt dat je wel eens wordt uitgescholden, ben je ongeschikt voor dit werk.”

Griezelig

“Diabetes zit in onze familie. Dus ik herkende de symptomen tien jaar geleden gelijk. Ik zat toen net in de overgang. Daardoor was het begin extra zwaar. Via de DVN heb ik cursussen gedaan om mijn diabetes beter onder controle te krijgen en de gevolgen van stress te verminderen. Sindsdien gaat het goed. Op het werk ga ik er open mee om. Mijn collega's vonden het een beetje griezelig toen ik op de meldkamer ging spuiten. Nu zijn ze eraan gewend. Af en toe heb ik een hypo, maar dat voel ik aankomen. Gedetineerden vertel ik niet over mijn diabetes; dat is privé.”

Pensioen

“Over drie jaar ga ik met vervroegd pensioen. Daar verheug ik me enorm op. Door mijn wisselende diensten is een sociaal leven onderhouden moeilijk. Straks wil ik naar Zeeland verhuizen. Lekker bij de zee, en dicht bij mijn zus en haar dochter. Ik ga dan eerst van mijn vrijheid genieten. Daarna ga ik waarschijnlijk vrijwilligerswerk doen, want stilzitten is niets voor mij.”

Kor de Vries (38)

Bloemen en meer

“De bloemengroothandel heb ik jaren geleden van mijn ouders overgenomen. Sinds april 2003 zit ik ook in de bloemen- en cadeaushop Flowers & More in het Groningse Leek. Dat doe ik samen met mijn zakenpartner Wiesje. De groothandel doe ik graag, maar ik miste het samenwerken met een collega. Het is erg leuk om ook in de winkel te staan. We leren de dorpsbewoners steeds beter kennen.”

Benzinepomp

“Mijn werkdag begint om zes uur op de bloemenveiling. Daarna ga ik voor de groothandel langs de benzinepompen in de regio. Ik zet nieuwe boeketten neer voor de verkoop. Soms blijf ik even koffiedrinken met de pompmedewerkers. Tegen twee uur ga ik naar de winkel. Naast bloemen verkopen we bijzondere cadeautjes. Houten speelgoed, glaswerk, citatenboekjes en -weer helemaal in!- Ot en Sien-beeldjes. Het is een hectische combinatie. Wekelijks maak ik 80 uur en rijd ik 1000 kilometer. Gelukkig is mijn werk mijn hobby. Anders houd je het niet vol.”

Stoere vent

“Sinds 2000 heb ik diabetes. Of langer. Ik liep al jaren met vage klachten. Het zit in de familie; vier van mijn vijf broers en zussen hebben het. En mijn moeder had het ook. Toch vond ik het in het begin heel moeilijk. Voorheen was ik een stoere vent, mankeerde nooit iets. Diabetes vond ik, vanwege de mogelijke complicaties, toch wel ernstig. Door praten en chatten met lotgenoten ben ik erdoorheen gekomen. Ik ben toen twintig kilo afgevallen, onder meer door regelmatig en gezonder te eten. Sinds ik insuline spuit, heb ik ook weer meer energie.”

Boos door glucose

“Ik ben eens behoorlijk uit mijn slof geschoten tegen mijn zakenpartner. Vreselijk, want zo ben ik helemaal niet! Het kwam door mijn lage bloedglucose. Ze weet gelukkig wat te doen bij een hypo. Heeft zelfs het handboek diabetes gelezen. Als het erg druk is in de winkel schiet controle er soms bij in. Meestal merkt ze eerder dan ik dat ik te laag zit. ‘Hup, naar boven en meten jij!’ is het dan. En dan blijf ik inderdaad op 4 te zitten.”

Diabc, juli-augustus 2004, jaargang 58, nummer 7-8 – pg. 17

Marieke Lussenburg (25)

Creatief en kwetsbaar

“Tekenen was altijd al mijn hobby. Maar vroeger had ik niet genoeg zelfvertrouwen om er iets mee te doen. Ik heb verschillende studies gevolgd die het allemaal nét niet waren, en toen besloot ik toch mijn hart te volgen. Met tekenen laat je veel van jezelf zien, stel je je kwetsbaar op. Nu zit ik in het eerste jaar van de Kunstacademie in Zwolle.”

Voortploeteren

“Ik heb gekozen voor de specialisatie illustratie. Het is een zware studie. Ik ben er bijna dag en nacht mee bezig. Vaak sta ik vroeg op om nog iets af te maken. Zo moeten we al maanden zes uur per week een

blikopener tekenen. Om gek van te worden! Maar je leert wel doorzetten. Tegen zevenen stap ik - mijn armen vol tekenspullen - in een overvolle bus naar school. Kunstgeschiedenis, modeltekenen, typografie; de lessen zijn heel afwisselend. Rond vijf uur 's middags kom ik thuis. Mijn vriend en ik wonen net een jaar samen. Dus dan begint het huishouden.”

Zelf oplossen

“Diabetes heb ik sinds mijn vijfde. Als kind begreep ik er niets van. Ik mocht toen geen zoetheid. Was ik dan stout geweest? Mijn studie is wel zwaarder door de diabetes - ondanks mijn pomp. Ik moet alles plannen; hoe voel ik me, wat ga ik doen, kom ik wel aan mijn slaap. Diabetes heeft me terughoudender gemaakt. Slechts enkele studiegenoten weten dat ik diabetes heb. Op school heb ik wel eens een hypo gehad. Zoiets los ik liever helemaal zelf op. Ik trek me op zo'n moment heel erg terug in mezelf. Anderen kunnen me dan beter even met rust laten.”

Kopje thee

“Bij tekenen gaat het om emoties. Als mijn bloedglucose daalt, slaat mijn stemming om. Ik word ongeduldig, en mijn werk schreeuweriger en krasseriger. Het lekkerste werk ik als mijn bloedglucose goed zit. Mijn vriend dringt er soms op aan dat ik rust neem. En da's maar goed ook, anders blijf ik maar doorgaan.”

Diabc, september 2004, jaargang 58, nummer 9 – pg. 19

Monique Dieleman (21)

Van avond naar dag

“Na mijn horecaopleiding heb ik een tijd in een café-restaurant gewerkt. Heel erg leuk om te doen. Maar het stond me steeds meer tegen dat je altijd moet werken als je vrienden vrij zijn. Daarom ben ik de opleiding voor peuterspeelzaalleidster gaan doen. Sinds een jaar werk ik bij peuterspeelzaal Pimpampoentje in Terneuzen. En op zaterdag werk ik nog steeds in de horeca: de Hema-lunchroom.”

In de kring

“De peuterspeelzaal is voor kinderen van twee tot vier jaar. Vanaf kwart voor negen komen de kinderen binnen. Als de ouders weg zijn, spelen de kinderen een uurtje zelf. Puzzelen, van de glijbaan, en soms ook knutselwerkjes maken. Om tien uur gaan we in de kring zitten; een verhaaltje voorlezen, zingen, fruit eten en wat drinken. Het is heerlijk werk. De kinderen komen vaak nog bij je kroelen. En ze zeggen het als mijn nieuwe haarkleur ze niet aanstaat. Dat kan ik wel waarderen.”

Mobiele juf

“Ik heb diabetes sinds mijn zevende, dus ik weet niet beter. Mijn ouders gaan er nuchter mee om. ‘Je kunt er oud mee worden’, zeggen ze. Die nuchterheid heb ik overgenomen. Sinds november ben ik aan de pomp. Ik heb dat lang voor me uitgeschoven. Dag en nacht vastzitten aan een apparaat... Terwijl ik al jaren slecht instelbaar was. Toen mijn oogarts een kleine oogafwijking ontdekte, was de keus snel

gemaakt. Het bevalt goed. De speelzaalkinderen denken dat ik een mobieltje onder mijn arm heb. En dat laat ik maar zo. Ik vind ze nog te klein voor uitleg.”

Meer uren

“De diabetes gaat goed samen met mijn werk; mijn collega’s weten ervan. Soms ben ik prikkelbaar als ik hoog zit. En als ik laag zit, eet ik even iets. Momenteel werk ik 18 uur per week op de speelzaal. Hopelijk kan ik na de zomer ook tussen- en naschoolse opvang doen. Een volledig inkomen is wel zo prettig als ik straks op mezelf ga wonen.”

Diabc, oktober 2004, jaargang 58, nummer 10 - pg. 15

Marcel van Helden (32)

Medische evacuatie

“Tot vier jaar geleden werkte ik als onderofficier bij de landmacht. Toen ik in 2000 op uitzending in Bosnië was, kreeg ik diabetes. Direct werd een medische evacuatie in gang gezet. Ik werd met een helikopter naar een militair hospitaal van de Stabilisation Force (SFOR) in Split gebracht, waar ik drie dagen heb gelegen. In de tussentijd was het wachten op een militaire vlucht naar huis en kon mijn hoge bloedglucosewaarde worden teruggebracht.”

Herplaatsingstraject

“Na wat onderzoeken en keuringen kreeg ik het stempel ‘dienst ongeschikt’ en mocht ik het groene pak niet meer aan. Dat was te gevaarlijk, vanwege de kans op hypo’s. Voor mij én mijn collega’s. Via het herplaatsingstraject heb ik, als burger, een andere functie binnen de landmacht gekregen. Ik hou me nu vooral bezig met het verhelpen van storingen en problemen aan het landelijke glasvezelnetwerk van defensie.”

Kennismakingsmailtje

“Dat ik diabetes kreeg, was voor mij een dubbele klap. Medisch mankeerde er nu ineens iets aan me en mijn militaire carrière was plotsklaps voorbij. De eerste periode was ik daarom vooral boos en teleurgesteld. Naderhand kwam de acceptatie en het omschakelen. Inmiddels heb ik mijn draai weer prima gevonden. De allereerste dag heb ik al mijn collega’s een kennismakingsmailtje gestuurd. Daarin heb ik verteld dat ik diabetes heb en wat het voor mijn werk betekent. Niemand heeft er ooit moeilijk over gedaan.”

Apparatuur

“Omdat ik resistent bleek voor langwerkende insuline en daarom altijd met hoge waarden wakker werd, ging ik eind 2001 aan de pomp. Sindsdien gaat het uitstekend. In mijn werk is het hollen of stilstaan. In vakanties is het stil en tijdens upgradeperiodes erg hectisch door veel hulpaanvragen en cursussen over nieuwe apparatuur. Ik kom in mijn werk elke dag wel weer iets nieuws tegen.”

Christien Waldman(52)

Studeren

“Na de sociale academie werkte ik vanaf mijn negentiende in de gezinsverzorging als maatschappelijk werkster. Toen ik zwanger werd, koos ik bewust voor mijn gezin. Tussen de peuterspeelzaal en slaapjes door ben ik Nederlands gaan studeren. Ik wilde eens met wat anders bezig zijn dan alleen met luiers en zeepoeder. Inmiddels werk ik tien jaar in het onderwijs als docente op een VMBO-school. Tot voor kort was ik bovendien mentor van een eerste klas. Vanwege complicaties kan ik dat helaas niet meer doen.”

Taalondersteuning

“Ik heb al vijftig jaar diabetes. Drie jaar geleden kreeg ik ernstige hartproblemen omdat het vaatstelsel rond mijn hart door de diabetes is aangetast. Lesgeven gaat helaas niet meer, omdat het te tijdrovend en te zwaar is geworden. Momenteel zijn er plannen dat ik iedere klas een aantal uur per week taalondersteuning ga geven en dat ik leerlingen met dyslexie ga begeleiden.”

Vergaderen

“Wat mij vooral aanspreekt in het onderwijs is jonge mensen proberen duidelijk te maken dat het zin heeft om je te ontwikkelen. Als ik ze daarbij ook nog eens foutloos Nederlands kan leren spreken en schrijven, is dat mooi meegenomen. Vanwege de complicaties heeft mijn diabetes invloed op mijn werk, maar andersom geldt dit ook. Als ik bijvoorbeeld lesgeef, heb ik vanwege mijn enthousiasme en inzet maar de helft van de normale dosis insuline nodig. Een dag vergaderen heeft weer een heel ander effect.”

Betrapt

“Normaal gesproken mag er tijdens de les niet gegeten of gedronken worden. Maar ik heb wel eens gehad dat ik een hypo voelde opkomen en wel móest eten. Toen ik werd betrapt, heb ik uitgelegd wat er met me aan de hand was. Sommigen wilden alles over diabetes weten. Ik heb toen mijn meter laten zien en een prik voorgedaan. Sindsdien zijn de leerlingen erg met me begaan.”

Annemarie den Boer (22)

Combineren

“Naast mijn studie toegepaste onderwijskunde werk ik sinds drie jaar in de thuiszorg. Het eerste jaar werkte ik bij een ouder echtpaar en sinds twee jaar help ik een alleenstaande vrouw van 82 die nog zelfstandig woont. Eén keer in de week ga ik op woensdagochtend ongeveer drie uurtjes naar haar toe. Dat is prima te combineren met mijn studie.”

Sociale functie

“De huishoudelijke klusjes die ik doe variëren van afstoffen, stofzuigen en het schoonmaken van het sanitair tot boodschappen doen of de was naar de wasserette brengen. Daarnaast heb ik als

thuishulp ook een belangrijke sociale functie. De mevrouw waar ik werk, komt niet veel buiten de deur omdat dat niet meer gaat. Daarom vindt ze het heerlijk om gewoon samen koffie te drinken en te kletsen over van alles en nog wat. Dan vertelt ze verhalen van vroeger of we hebben het over het nieuws van alledag.”

Inspanning

“Inmiddels heb ik alweer ruim tien jaar diabetes. Toen ik net met het werk in de thuiszorg begon, moest ik even zoeken naar de juiste instelling. De eerste paar keer spoot ik namelijk net zoveel insuline als anders, terwijl ik fysiek meer inspanning moest leveren. Met regelmatig een hypo tot gevolg. In het begin controleerde ik mijn waardes wat vaker om meer inzicht in mijn lichaam en diabetes te krijgen. Nu ik weet hoe ik reageer, hou ik daar rekening mee en spuit ik op woensdagochtend wat minder.”

Grote koek

“Iedereen weet dat ik diabetes heb. Ik wil niet stiekem hoeven eten als ik een hypo voel opkomen en bovendien is het prettig dat mensen weten wat te doen als dat nodig is. De mevrouw waar ik werk houdt altijd rekening met me. In geval van een hypo is ze heel zorgzaam en als ze bijvoorbeeld een grote koek bij de koffie heeft, vraagt ze of ik dat wel mag hebben. Heel lief.”